

Ս. ՄԵՍՐՈՊԻՆ

Մտնուչին տեղ՝ կ'արծազանգէ խուլ որոտ,
Ամբողջ ազգը ու խտի կուգայ հուլաթել,
Կը ծկնրադրէ մոգերուն պէս պատկառոտ,
Քերովբէներ թալտին շիրմիդ ալ վերել:

Ովկէանէն անդին նետուած Հայկի գարմ
Գաղթականը բերաւ կնդրուկն իր ազու,
Հայաստանը՝ իր մխացող խուսկր թարմ,
Ու բո՛ւրբը՝ սիրտին զանձը կը զեղու:

Տիկզերբի ամէն ծագէն խանդաղատ
Կը դիտենք քու մեհ պատկերդ լուսաթոյր,
Ազգը դարձաւ Բիր մը անշէջ ու հըրատ,
Ենաղկի պէս կոյս շրթունքներու տաք Համբոյր:

Մանուկ-քերովբէն՝ զիրզ մատներուն մէջ բռնած
Քերականին տերևնեբը՝ կուգայ քեզ,
Ճառագայթն է, լոյս բողբոջն է, շիթ մը կայծ՝
Քու հաստատած Արեգակին բոցազէս:

Պատանին ալ՝ զիրքերուն մէջ խորատոյզ,
Աչքերովը ծծեց սնունդ անսպառ,
Մայր եղար դուն, ջամբող առատ հիւթ ու հոյզ,
Մայրը Մտքին, անմահ կեանքը դուն ծընար:

Ներշնչեցիր ու մարգեցիր պարճանին,
Դէպ ի կրկէս հըրահրելով անձանձիր,
Փըշրեց, անցաւ բոլոր թումբերն իր ետին,
Դառն էր կեանքը՝ նեկտար ու մեղր կաթեցիր:

Հորիզոններ պարզեցիր մերթ վարդազոյն,
Ու երազել տուիր մեզի անսահման,
Զգացումը բիւրեղացաւ սարսըռուն,
Թուղթի թերթ մը եղաւ յաճախ յուշարձան:

Ինքունինն աղօտ աչքերն՝ սփոփուած՝
Նարեկին լոյս էջերուն մէջ ցուլացին:
Գերեզմանը ա՛յ ծիածան մ'էր առկայծ՝
Հոգին կապող Աստուածային վեհ գահին:

Բանաստեղծին թեւեր տուիր արծուէն,
Մաւառնելու երկինք, սարեր ու հովիտ,
Մերթ յեակին յանձնու՛ սիրտին իր ծուէն,
Կամ զըզուելու ծաղիկները անժպտիտ:

Հռետորին տուիր ոսկի ոլորակ,
Խանդ ու աւիւն րեքել սիրտին հայումաշ,
Գրբագէտը՝ էջերուն մէջ սպիտակ,
Աստղեր սրվուեց քու ֆնտուրէդ հրարաշ:

Դամբարանիդ կողերուն շուրջ, մտիկ քեզ,
Դատերն բոլոր Հայաստանին սրգաւոր,
Կրտրե՛հ կեանքի մորթիկ մը կայ որջակէզ:
Կը թըրթռայ անոնց նշխարճն ալ այսօր:

Մարտիրոսին՝ անմահութեան կեանք տուիր,
Յիշատակնին կրտակելով դարերու:
Սերունդներուն սիրտը բացիլ՝ կարեկիր
Խորշ մը անոնց անթաղ մարմինն հանգչելու:

Դափնին չառներ զափնեպսակ իր ճակտին,
Մշտապալար փառքդ ինքնին յղացար,
Կր փողփողի Հայ տառեբէն աստղածին՝
Գլխուդ վերել արշալոյս մը վեհափառ:

Կ. ԱՇՏԻՇԱՏ